

HANULA ZSOLT

Hazaút

■ Zlatan és Kis Balambér úgy határoztak, nem várnak tovább harmadik társukra, és megkezdik a maguk kis külvárosi el caminóját, vagyis a virrasztás előtt még végigzarándokolnak az elhunyt utolsó útján. Azon a háromszáz méteren nem múlik. A végállomástól aztán majd átcaplatnak a Garaczy utcába, igaz, a házszámban nem voltak biztosak, leróni kegyeletüket az öreg Jaroslav sporttárs előtt, akit két nappal korábban vitt el, hát így konkrétan a váci zónázó, miután cipője beakadt a sínek közé, ahol egyébként ettől függetlenül sem volt semmi keresnivalója, csak hát akiben már három üveg hárslevelű dolgozik tisztán, annak egy semafor ne mondja már meg, hogy mikor mehet át. A fiúk már csak azért is érezték úgy, nekik is részt kell venniük a néhai otthonában tartott szertartáson, amelyen is szegény öreg maradványait, maradványainak dirib-darabjait tették közszemlére, a halottmosó becsületére legyen mondva a jó ízlés határain belül (na ja, amennyi pénzt kapott Kese apjától, amiért minden Kőjál-előírás ellenére kicsempészte éjszakára a tetemet, mert a rokonok ragaszkodtak a virrasztáshoz), lévén hogy legjobb tudomásuk szerint ők voltak az utolsók, akik még élve látták szegény Jaroslav sporttársat, leszámítva azt a néhány tizedmásodpercet, amikor a mozdonyvezető.

Senki nem gondolt most arra, hogy a tragédiával Kese apja lépett elő a környék legjobb hamiskártyásává, hiszen ezt a címet eddig Jaroslav sporttárs birtokolta büszkén. Tulajdonképpen ezért is szerezte neki a helyi nagyember, a Flekkpány ezt az állást a bolhapiacon, ahol az öreg éjjeliőrként is lophatta a napot, a kutyáival együtt. Egy idő után ugyanis a Flekkpány számára kellemetlenné vált, hogy iszákos szomszédja rendre megjelenik az éjszakai pókerpartikon, és merev részegen is ronggyá aláz mindenkit az asztalnál. Leginkább persze a házigazdát, mit sem törődve annak a kis közösségen belül pénzzel s pofonnal kivívott tekintélyével. A Flekkpány ugyanis annyira rosszul blöffölt, hogy már akkor sem vette senki komolyan, amikor pedig tényleg jó lapjai voltak. Ám amíg a legtöbben nem merték kihúzni nála a gyufát, az éjjel kettő körül a bátorságtól már nehezen artikuláló Jaroslav sporttárs ilyenkor általános döbbenetet kiváltva röhögött a szemébe, *Mire vered itt a nyálad, azt hiszed, beveszem? Megadom, teríts!*, ezzel úgy kizökkentve a Flekkpányt a szerepéből, hogy az zavarában bedobta a színsorát, és szinte nyüszítve leste, ahogy az öreg a szaros kettespárral maga elé kotorja az összegyűlt koszos bankjegyeket. Néha ilyenkor, mint valami sértett kisgyerek, otthagya csapot-papot bevágta magát furgonjába, és addig hajtott, ahol már biztosan nem ismeri senki, hogy átadja magát egy felszabadító zokogásnak. Jaroslav sporttárson kívül egyedül Kese apjának volt még annyi vér a pucájában, hogy ehhez hasonló arcátlanságra vemedjen a Flekkpányéknál rendezett pókerjátzmákon, ám ő komolytalanságra hivatkozva már vagy egy éve nem tette tiszteletét arrafelé.

*

Most azonban csönd ülte meg a házat, és nem csak a szomszédban zajló virrasztásra való tekintettel. Hárman voltak mindössze odabent, a Flekkpány, a tagbaszakadt mindenese, és Kесе, ahogy épp csak eszmél az ütések okozta kábulatból.

– Ez itt mind 44-es? – kérdezte Kesét két nappal korábban, utolsó földi munkaóráinak leteltével Jaroslav sporttárs, ahogy a fiú épp apja standja mögött pakolta a pinceüzemből érkezett száz darab cipősdobozt.

– Az van a dobozra írva...

Jaroslav sporttárs nem szalasztotta el az alkalmat, hogy ismét elmesélje, az ő lába is 44-es, épp, mint a házszáma, így ha annyira részegen megy haza, hogy elfelejti, hol lakik, csak leveszi a cipőjét, és megnézi a talpán. Ezen elég ritkán nevetett a mindenkori közönség, az öregot azonban nem abból a fából faragták, aki erre csendes visszavonulót fúj. Éppúgy tett ilyenkor, ahogy a humorukban a nyilvánvaló kudarc ellenére is kérlelhetetlenül hívők szoktak, vagyis elmondta a poént újra és újra, egyre nagyobb hangsúllyal nyomva meg a szerinte lényegi részeket, mintha csak elsőre azért nem nevetett volna senki, mert nem hallották jól. Ettől persze egyre kínosabbá vált az egész, s végül a társaság mindig finoman odébb sasszézott egy-két asztalnival.

– Adjá' már nekem egyet, hisz van itt annyi. Nekem meg ez az egy, de ez is lyukas.

Kesének nem volt hová odébb sasszéznia, mert a standot ki kellett nyitni, az új árut, ezt a száz pár, 44-es matricázású dobozokban rejlő, magas szárú műbőr cipőt ki kellett pakolni, ezt a Flekkpány tagbaszakadt mindenese is sürgette, ő ugyanis főnöke pénzére várt, valamint mert az öregnek ez egyszer igaza volt, tényleg van itt annyi, a fiú rálegyintett Jaroslav sporttársra, vigye, vigye csak a francba, csak a faternek ne szóljon róla.

De nem is kellett, hiszen Kесе apja épp leparkolt a piac bejáratánál, amikor az öreg, ölében könnyes mosollyal tartva a dobozt, mint egy csecsemőt, kilépett a kapun.

– Mit adakozol te részegeseknek? – csörtetett Kесе felé, és egy tarkóra mért tenyerevel adott nyomatékot felháborodásának.

– Ne izgulj, vissza fogja hozni – védekezett a fiú, aki addigra már jó pár dobozt felnyitott, hogy ellenőrizze azok tartalmát. – Nézd, 46-os mindegyik.

A dobozokra valóban 44-es szám volt nyomva, de bennük a cipőtálpak már 46-os méretet jeleztek. Egytől egyig valamennyi. Apja maga is hevesen sorra kezdte kinyitni a dobozokat, és vette szemügyre a lábbeliket, de látta, fia igazat beszél, nem volt köztük egy sem, amelyiknek stimmel volna a mérete.

– Vidd vissza ezeket a Flekkpánynak – kiabált rá a tagbaszakadt mindenésre, akinek azonban esze ágában sem volt visszapakolni ezt a halom cipősdobozt a piac túloldalán parkoló furgonba, s egyre csak azon erősködött, hogy őneki cipőkkel kellett érkeznie, és pénzt kell vinnie, és az ő munkatervét Kесе apja csak ne írja át, inkább fizessen, ha nem akar magának bajt. Pökhendi kis senkiházi volt, aki ahhoz szokott hozzá, hogy főnöke nevére mindenki vigyázzba vágja magát a piacon. Ezért is érte teljesen váratlanul, amikor Kесе apja akkora pofont adott neki, hogy beborult a dobozok közé.

– Nem fizetek ennek a marharépanak egy fillért sem! – harsogta. – Egy fillért sem!

Korábban egyetlen alkalomról lehetett tudni, amikor a Flekkpány valakinek strandpapucsokat küldött decemberben a megrendelt westerncsizmák helyett, és a vevő Kесе apjához hasonlóan inkább az áru visszacserelését szorgalmazta. De ez is csak estig tartott, amíg az illető fiát be nem hajították a reggel még papucsokat szállító furgonba, ragasztószalaggal összekötözték kezét-lábát, és úgy tartották, amíg az apja jobb belátásra nem tért, s ez körülbelül fél órával később meg is történt. Épp ezért, ha Kesének egy csepp esze van, akkor most őt is óvatos gyanakvás tölti el, de

ehelyett büszkén kihúzta magát apja mellett, pillanattöredékekig sem gondolva arra, hogy végső soron itt most az ő faszával verik a csalánt.

*

Zlatan és Kis Balambér keresztülvágtak a templom előtti kis parkon, és nem kellett egyikőjüknek sem szólnia, egy időben kezdtek el lassítani az akácfák mellett, majd aztán kicsit odébb, megint csak mintha egyazon szív pumpálta volna mindkettejük ereibe a vért, szívből az agyba, az agyból a lábához, egyszerre megálltak a Szent Antal kőszobra előtt. Két nappal korábban (Zlatan az órájára nézett, igen, majdhogynem percre pontosan ekkor) épp itt látták utoljára Jaroslav sporttársat. Az öreg a templom háta mögül bukkant elő egyszer, nyomvonala szép kövér ívet írt le, mire odatalált hozzájuk. Zlatanhoz fordult, és a részegek őszinteségével megörült neki.

– *Zlatan, fiacskám, rég láttam a nagyapádat...*

– *Így van ez, ha az ember tizenöt éve meghalt.*

Hihetetlen, az ember az egyik pillanatban még jóízűt beszélget a barátaival, aztán egy kicsit nem figyel oda, és meg is van a baj.

– *Tudjátok, ha nagyon részeg vagyok, hogyan találok haza?...* – ezek voltak aztán az utolsó szavai, amelyeket hallottak tőle, mielőtt botokkal kergették volna el a templomtérrel.

Folytatták hát útjukat ők is, egyenest a gyilkos sínek felé. A sorompó le volt engedve. Füleltek, de nem hallottak vonatot közeledni. Talán csak elaludt a bakter, gondolták, és átugrották az inkább csak dísznek jó akadályt. Elnéztek jobbra, elnéztek balra, messze, nagyon messze mintha egy mozdony pislákoltna volna. Majd megszólalt a kürt. Szaporázni kezdték lépteiket. Jó háromnegyedénél járhattak már az átjárónak, amikor Zlatan lába megbicsaklott.

– Gyere már, hülyegyerek, jön a vonat!

– Várj, van itt valami a földön...

A fény egyre élesebb lett.

– Hagyd a francba, vagy holnap éjjel a mi virrasztásunkra jöhetnek!

– Beszorult a sínek közé... Ez egy cipő... Tiszta új!

Zlatan kiszabadította szerzeményét, és még szemügyre is vette volna a bakterház ablakaiból érkező fényszórványok alatt, de barátja egy erőteljest taszajtott rajta.

– Mozdulj már, te barom!

Átérték a túloldalra, átmásztak az újabb sorompón, miközben a vonat fülsüketítő zajjal robogott el a hátuk mögött.

– Nézd ezt! – szorongatta a frissen talált kincset Zlatan. – Nem ilyen volt Jaroslav sporttárs lábán tegnap?

– De bizony – vette ki a kezéből Kis Balambér. – Még mondta is a Kese, hogy tőle kapta.

Megfordította, most mindketten a talpát nézték. 46-os.

– Legalább tudjuk, melyik házba kell menni.

*

– Nálam van a fiad. Fizetsz vagy sem?

– Egyetlen kimosott papírszázast sem – Kese apjának hangja nyugalmat árasztva zörgött a vonal túlsó végén.

A Flekkpány értetlenül nézett körbe. Kese megkötözve ült egy sarokban, mint a rossz gyerek. Végül más ötlete nem lévén, a zsaroló felé szegezte a kérdését:

– Mi van, összevesztetek apáddal? Teljesen megörült az öreged? – Majd ismét a kagylóba kezdett beszélni. – Látom, nem világos. Itt van nálam ez a kurafi fiad, eddig érted? Vagy fizetsz, vagy máris küldheted valamelyik hozzá hasonlóan semmi-

rekellő emberedet, azt a Zlatant vagy Kis Balambért, vagy mit tudom én, kit, hogy elvigye innen a hulláját, megértetted?!...

– Természetesen, már el is indultak... Blöffkirály – bökte még oda Kese apja nevetve, hogy aztán már csak a szakaszos sípolást hagyja maga után.

Ebben a pillanatban valaki zörgetni kezdte a bejárat üvegét. Az összezavart Flekkpány és csicskása döbbenetesen nyitottak ajtót, és meredtek az ott talált Zlatanra és Kis Balambérre. Utóbbi törte meg a csendet:

– Akkor itt van az a hulla?

A furgon csikorgó kerekkel hajtott el a háztól.

